

© 2015 Laurens van Voorst
foto auteur: Sandra Peerenboom

ISBN: 978 94 021 3778 1

SPRINKELS^{hq}

www.sprinkels.nl

De eierstokken van mijn broer

Laurens van Voorst

Stukjes, eerder gepubliceerd op sprinkels.nl en
andere plekken.

Dit staat er allemaal in

- De eierstokken van mijn broer – 7
 - Bob Dylan in Dublin – 9
 - De rug van Anja – 11
- Zet de kast op twee hondjes – 13
 - Surinamers zijn lui – 15
- In Lissabon dansen zeepbellen – 16
 - Het is allemaal zielenpijn – 18
 - In een kevertje naar Spanje – 20
- Marieke doet het zonder protocol – 22
 - Een rivier door jouw gedachten – 24
 - Het wordt druk op school – 26
 - Het mysterie van nummer 37 – 28
- De kleine piemelbrigade rijdt Audi – 31
 - ‘Hier zijn Marian en Laurens’ – 33
 - Angelique maakt mensen blij – 35
 - Akelig stil op de kermis – 37
 - Yasmine is een doos – 39
- Rare wratjes op een rare plek – 41
 - Ik ga lopen – 43
 - Met lijn 6 naar V&D – 45
- De tegenprestatie van de klusser – 47
 - Primark heeft trois étages – 49
 - Workshop Veranderen – 51
 - Met een briefje in haar hand – 53

Amsterdammers komen nergens –	56
Kween en wees gelukkig –	57
De hofdames regelen het –	59
Waar blijft de boot met whisky? –	61
‘Mama, papa, ik ben zwart’ –	63
Het kastje zetten we op de gang –	65
‘Alsjeblieft, een geit’ –	67
Een lang weekeinde Parijs –	69
Witte bonen in tomatensaus –	71
In de kelder ligt de Magna Carta –	73
Mijn moeder heeft drie stoelen –	75
Ga scheiden en word arm –	77
Nu nog centraler! –	79
Stoke, niet Stroke –	81
Net zo belangrijk als werk –	83
De winkelier is de buurtwerker –	85
Hoe komen we van Piet af? –	87
Werk modern, word niet gemist-	89
Fado a la Hollanda –	91
O jee –	93
Ga niet werken in een fabriek –	95
Op LinkedIn vindt u werk –	97
‘Sorry, het is gratis’ –	99
Tussen dozen, stickers en dozen –	101
‘De wereld is rot,’ zei Anton –	103
Verzetslieden redden mijn leven –	105

Voor Milan. Voor Jelmar. Voor Torben. Voor Bente.

De eierstokken van mijn broer

In de vijfde klas van mijn lagere school, dat heet nu groep zeven, had ik les van juf Netty. Juf Netty moest seksuele voorlichting geven en dat vond juf Netty eng. Juf Netty vond heel veel eng. Moderne kunst bijvoorbeeld, vond ze behoorlijk griezelig. Toen ik eens in een boek bladerde met schilderijen van Karel Appel stond ze plots achter me. 'Rembrandt is kunst,' besloot ze hardop, 'dit niet'. Ze trok er een vies gezicht bij.

Juf Netty gaf seksuele voorlichting en had besloten dat niet klassikaal te doen. In duo's moesten we naar haar lessenaar en daar bladerden we in haar opdracht in een boek met kleurenfoto's en heel veel tekst. Ik herinner me een foto van een bed met dekens en daar staken twee hoofden bovenuit – eentje van een man en eentje van een vrouw. Ook waren er tekeningen van dwarsdoorsnedes van onderlichamen van mannen en vrouwen. Daar stonden woorden bij. Schede, plasbuis, zwellichaam, eierstokken. Juf Netty fluisterde er wat bij. Daarna sloeg ze het boek met een klap dicht. 'Volgende!'

Juf Netty deed er zo krampachtig over, dat ik begreep dat dit over iets bijzonders ging. Hevig opgewonden kwam ik die dag thuis van school. Ik vertelde mijn ouders dat ik voorlichting had gehad. 'Niet zomaar voorlichting, seksuele!' Mijn moeder knikte en zei dat we andijvie aten en mijn vader mompelde iets over dat hij nog wat in het schuurtje moest aanvangen met het een of ander.

Op dat moment kwam mijn grote broer thuis, negen jaar ouder dan ik. 'Ik heb voorlichting gehad,' herhaalde ik trots, 'seksuele!' Mijn broer glimlachte en vroeg wat ik zoal geleerd had. Ik wees naar zijn kruis en

maakte met mijn wijsvingers gebaren ter hoogte van zijn onderbuik. 'Daar,' zei ik, 'daar zitten je eierstokken.'

Mijn broer lachte. Mijn vader en moeder lachten mee. Daarna ging mijn moeder verder met de andijvie en mijn vader besloot dat hij nu toch echt naar de schuur moest om daar te doen wat er gedaan moest worden. Ik vroeg nog wat er zo grappig was aan het wijzen naar de eierstokken bij mijn broer, maar er kwam geen antwoord. Wel zei mijn vader dat hij eraan twijfelde of juf Netty de kweekschool wel had afgemaakt.

In de zesde klas deed meneer Peter het allemaal nog eens over. 'Masturberen,' zei hij, 'dat hoort bij de puberteit. Later word je verliefd en ga je trouwen. Dan is er geslachtsgemeenschap en dan is masturbatie voorbij.' We moesten het opschrijven, want er kwam misschien nog een overhoring.

Ik schreef het op, leerde het uit mijn hoofd, haalde een 8 en besloot dat ik alles van seks wist wat er maar te weten viel. Verder denk ik dat de Netty's en Peters het tegenwoordig vast veel beter doen. Die vertellen jongens dat ze, ook als ze getrouwd zijn, nog steeds mogen spelen met hun eierstokken.

Bob Dylan in Dublin

Het valt niet mee een plekje voor de auto te vinden, maar als die wagen dan eenmaal geparkeerd is – dan is een hotel in het hartje van Dublin wel ontzettend stoer en leuk. Eén voet zet ik buiten het hotel en ik ben omringd door Temple Bar, de kroegenbuurt van de Ierse hoofdstad. Het is er vanavond ook nog eens droog, niet te koud ook, en dus wandel ik in de schemering zonder jas over de kasseien tussen restaurants, pubs, barretjes en obscure winkels. Zo om de honderd meter staat er een groep of soloartiest muziek te maken of iets dat daar best een beetje op lijkt.

En dan heb ik ineens oogcontact met een gitaarmeisje van pakweg 20. Vanonder haar cowboyhoed roept ze me, als ik al bijna voorbij ben gelopen. ‘Wat is je lievelingsnummer?’

Daar hoeft ik niet lang over na te denken. ‘*Like a rolling stone.*’ Ze knikt. ‘Ah, Dylan. Mooi.’ Ze mompelt wat tekstregels van het nummer en zegt dat ze iets voor me heeft dat ik zeker zal waarderen. Ze begint te spelen en te zingen. ‘*Ben, the two of us need look no more. We both found what were looking for.*’ Het duurt even voordat ik in de gaten heb dat ze *Ben* zingt, een zoet liedje van Michael Jackson uit de tijd dat hij nog de Amerikaanse Heintje was.

Ze ziet blijkbaar dat ik ietwat bedenkelijk kijk en besluit nog meer haar best te doen. Al zingend (‘*Ben, you’re always running here and there*’) tilt ze haar gitaar op en houdt die achter haar hoofd. Zo laat ze me zien en horen dat ze dan nog steeds bijna de juiste snaren aanslaat. Ik zoek in mijn portemonnee naar wat muntgeld

en gooi het in het petje dat voor haar voeten ligt te wachten op nog meer bijdragen van mensen die Dylan de moeite waard vinden en dus een liedje van Michael Jackson te horen krijgen.

Ik klap beleefd als het afgelopen is. Ze doet een soort van buiging en vraagt waar ik vandaan kom. Waarna ze vertelt dat ze zelf uit Litouwen komt. En of ik nog iets wil horen, wil ze weten. Ik bedenk '*Ain't No Sunshine*,' want dat is ook van Michael Jackson en komt ook uit begin jaren zeventig. Ze denkt even na en zet '*Knocking On A-Heavens Door*' in. Van Bob Dylan. Halverwege gaat het over in iets van Neil Young en ga ik van Fleetstreet naar Essexstreet en naar mijn hotel. Ze roept me na dat ik '*joy and peace*' moet hebben.

Ik spreek met mezelf af dat dit Dublin is. Je vraagt Dylan en krijgt Michael Jackson. En andersom. Dit is immers de stad waar het gemeentebestuur eind jaren negentig besloot dat het nieuwe millennium moest worden gevierd met een monument, *The Spire*, en die enorme naald in 2003 onthulde. Morgenavond ben ik nog steeds in Dublin. Ik bestel dan een pizza bij de Italiaan hier om de hoek en ga enorm genieten van de sushi die me dan wordt gereserveerd.

De rug van Anja

Anja loopt een beetje moeilijk. Dat is niet zo vreemd, want haar rug doet flink pijn. Vier hernia's. Drie weken lang liet ze zich niet zien in het buurthuis in Den Bosch. Maar gisteren was ze er weer. Ze had best nog even thuis willen blijven, maar er is een hoop te doen. Elke dag zijn er activiteiten in het buurthuis en elke activiteit vraagt weer om een andere zaalindeling. Voor de Zumba moeten alle tafels aan de kant. En voor de knutselclub zijn die tafels juist weer nodig. En dus sleurt en trekt Anja aan tafels. Elke dag weer.

Dat kan ze inderdaad beter niet doen. Met die rug van haar.

Anja moet wel. Als ze om zich heen kijkt, ziet ze maar zelden iemand die tafels wil verplaatsen. Of het buurthuis wil schoonmaken. De boekhouding van dat buurthuis wil doen. De inkoop. De organisatie van activiteiten.

Anja vindt dat u geen medelijden met haar hoeft te hebben. Want Anja heeft werk. Ze is als beheerder in dienst van een woningcorporatie die ooit bedacht dat er meer in het leven is dan huizen bouwen en verhuren. Die corporatie nam Anja voor 24 uur in dienst. Dat moest genoeg zijn, vrijwilligers konden de rest van het werk doen.

Die vrijwilligers waren er, maar de meesten haakten snel af, na de benoeming van Anja. Als 'die Anja' geld kreeg voor dat buurthuiswerk, waarom zouden zij dan gratis en voor niks de handen laten wapperen? Dan konden ze beter gaan vissen. Het gras maaien. Vroeg naar bed gaan.

Weg waren ze. En daarom werkt Anja nu 50 uur per week in en voor het buurthuis. Waarvan 24 uur